

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Ünnepre fel! — Kupka Gizella: Üdvözlég Oltáriszentség! — Juhász Béla: Tökéletes eucharisztikus kultusz a szentmise. — Központi: Imaszándékunk. — Miklósi László: Szűz Mária és az Oltáriszentség. — Oltáregyleti élet. — A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus vázlatos programja.

Kiállításunk után, május 5-től átvehető a pótoltárokhoz kölcsönadandó tárgyak, melyeket az oltáregyesületi helyi megbízott a sekrestyével, kötelezvényes elismervénnyel (a mi irodánk állítja ki és megküldi az illetékeseknek) veszi át a Központban, IX., Üllői-út 77.

Engesztelő adomány.

Valakitől az Úr Jézus szolgálatot kívánt, amelyet — mivel ember kérte tőle az Úr számára — az illető nem vett észre. Később, amikor ráismélt arra, hogy tulajdonképpen az Úr Jézusnak magának tagadta meg a szolgálatot, lelkiismerete nem hagyott neki nyugtot. És az áldozatok egész sorozatával (mibe sor az Örökimádásnak s azonkívül 30 P-s adomány, amelyet e helyen hálás köszönettel nyugtáztunk!) iparkodott jóvátenni, de azontúl egész életére — míg csak bírja — odaigézte magát az illető az Úr Jézusnak, arra a szeretetszolgálatra, amelyet Tőle egyszer megtagadott. Hogy örülhetett az Úr Jézus a szeretet fájdalomának ezen — az engesztelés egészen tiszta mézét termelő — Elébe borulásán!

Bár csak mindannyian ilyen finom lelkiismerettel bírnánk! Akkor siet-

nénk engesztelni! Bűneinkért és gyarlóságainkért eleget tenni! S nem maradna olyan sok és nagy kínok elviselése a tisztító tűzben! *Mindent Érted, Jézusom!* a jelmondatunk! Reklamáljuk magunknál sokszor az általa kifejezett lelkiületet.

A kongresszusi pótoltárokhoz szükséges oltárkövek konzekrálása megtörtént. Április 23-án reggel már 6 órákor megkezdte az első csoport (60 db) szentelését dr. *Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüspök.* A szertartás az oltáregyesületi ebédlőben folyt le és négy óra hosszat tartott. Utána a konzekrált oltárkövek egyikén az újonnan kifestett zárdakápolnában mondott szentmisét. A második csoport (204 db) konzekrálását különleges felhatalmazással (mert ez kimondottan püspöki funkció!) dr. *Mészáros János, dr. Pataky Arnold, Krywald Ottó és Tower Vilmos* preláthusok végezték április hó 27-én reggel 8 órától 12-ig. Az ebédlő, a folyosó és a sekrestye volt a szentelés színhelye. Az oltárkövekbe SzentKelemen és Canterbury Szent Tamás ereklyéi kerültek. Az ereklyéknek járó nyilvános tiszteletet április 22-én este zsolozsmával adták meg az Örökimádás papjai.

Kongresszusi jegyéről mindenki időben gondoskodik!

ÜNNEPRE FEL!

Befejezéshez közelednek a kongresszusi előkészületek. Már kész a kongresszusi oltár! Készek a tribünök! Kész a kongresszus helye! Készek a lelkek! Most már csak egy nagy *«vigiliát»* kell tartanunk, hogy egészen jól tudjunk ünnepelni.

A vigiliák nagy *elkomolyodások, mélylelkű megfontolások, kegyelemvárások* és ezzel együtt *buzgó könyörgések* idői.

Nekünk is rá kell döbbernünk annak a világeseménynek mérhetetlen nagyságára, amely itt nálunk játszódik le. Anyaszentegyházunk egészen finom érzékkel bír annak kifejezésére, ami a világkongresszuson történik: az isteni szeretet nagy titkának szóló hódolat és a megsértett isteni fölség megengesztelése az eucharisztikus világkongresszus. Milyen lelki fölemelkedés és önmagunknak, összes gyarlóságainknak az alázatos beismerés milyen mélyére helyezése kell ehhez! Sok elmélkedéssel: az Oltáriszentség nagy titkának állandó szemmeltartásával, életünk hozzáalkalmazásával, állandó eucharisztikus gyakorlatokkal (szentmiseáldozat, szentségimádás, szentáldozás) juthatunk el arra a boldog lelki állapotra, amelyben mindig többet és többet mond nekünk az Eucharisztia titka, mindig több és több fény szűrődik lelkünkbe a szentségi fátyolon keresztül.

Ebben a lelki megvilágítottságban mindjobban észrevesszük lelki hiányainkat. Az Úr Jézus életünk világító oszlopa lesz. Irányítása alá kerülünk és érezzük amit mondott: «Aki engem követ, nem jár sötétben!» Lelki egyensúlyunk megszilárdul. Ami máskor nehezen ment, könnyen, egészen természetesen fog menni. Rájövünk, hogy nem rajtunk kívül van a hiba, hanem bennünk! Akaratunk azonnal munkába áll és eltávolítja az útból az Úr édes uralmának akadályait. Alig van boldogítóbb valami a természetfölötti rendben, mint egy-egy ilyen győzelmes lelki élmény, amely az Úr Jézus megváltói akaratával és üdvözítő kegyelmével való eredményes akaratbeli közreműködésből fakad. Ha akarjuk, a nagy vigilián sok ilyenben lesz részünk!

Hogy a lelki előkészület állandóságát biztosítsuk, sokszor kell gondolnunk az Eucharisztia kegyelmeire: a legméltóságosabb Oltáriszentség minden kegyelem forrása. A kegyelem részesedés az isteni természetben! Milyen mérhetetlenül, szinte már nem is részesedés, de egészen öröklésszámba megy pl. a szentáldozásban a kegyelemmel való eltélés. Szívünk egészen megtelik Krisztussal s az Ő érdemeivel. A szeretet egyesítő drága perceiben az Úr mindenre kész! Mennyi segítő kegyelemmel is gazdagíthat egy pillanat alatt! De mindezt kérni kell! Másképp úgy járunk, mint aki ott áll a gyógyforrásnál, melynek vize az ő betegségének biztos ellenszere, de nem merít belőle, elfolyik előtte, ő pedig beteg marad, erőtlén és gyenge továbbra is. Bár az egész világ észrevenné most ezt a minden «betegséget» gyógyító forrást! O, hogy meggyógyulhatna tőle!

A vigiliák könyörgések is az ünnep kegyelmeiben és titkában való részesedésért. Könyörögjünk mi is állandóan. Az Úr kimondhatatlan gazdag! És páratlanul áll abban, hogy boldog ha kérnek Tőle! Hisz Ő sohasem lesz szegényebb, ha akármennyit ad is mindenkinek! Az Ő kincstára kimeríthetetlen! Azzal, hogy Őnmagát áldozta fel a kereszten: végtelen, kimeríthetetlen kegyelemkincstárt szerzett. Könyörgésekkel nyitogathatjuk e kincstár trezóriáit! Miért ne tennők, ha tudjuk, hogy az Úr örül neki. Alacoque Margit, Alvarez Boldizsár, Benigna Consolata — az Úr Szívének e kedves szentjei — mind tanuskodnak arról, hogy mennyire fáj az Úr Jézusnak, hogy az emberek még nem is kérnek Tőle semmit! Mi legyünk állandóak és egyek az imádságban és «könyörgésben» a kongresszus előtt.

Az eddig is eucharisztikus lelkek tábora ilyen vigiliás magatartással és lelkülettel készüljön az «Ünnepre» fel!

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztikus gondolatok.

A legcsodálatosabb orvosság az Eucharisztia, mely a legbiztosabban gyógyítja meg a legnagyobb bajokat is.

* * *

Vajjon miért nem fordulnak a Népek és Nemzetek nehéz helyzetükben az egyedül segítő nagyhatalomhoz, — az Eucharisztiahoz?

Brenner Tivadar.

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

Üdvözlégly Oltáriszentség!

Csengjete-kongjatek ünnepi harangok!
 Szép Budapesten örömtüzek égnek...
 Fényben ragyog a kongresszusi oltár:
 Új Táborhegye az Úr fölségének!
 S milliók ajkán, — millió szívben
 Új himnusz zeng fel a mindenségben.
 Visszhangozza a föld és ég:
 Üdvözlégly drága, nagy Szentség!

Tündökölj csodakék, felhőtlen magyar ég!
 Május hó bájos, harmatos szépsége!
 Fonódjon össze tengernyi virágod
 Az Úr útjára illatos füzérbe!
 Zengje a magyar kalásztermő róna;
 Csobogva súgja kék Duna hulláma;
 Visszhangozza a völgy és bérc:
 Üdvözlégly drága, nagy Szentség!

Csengjete-kongjatek ünnepi harangok!
 S ti, minden Népek! Jöjjetek, imádjuk!
 Kenyér színében rejtett Istenünket
 Mély hódolattal, térdrehullva áldjuk!
 Zengjen a himnusz, szálljon hálaének;
 Szeretben forrjon össze minden lélek;
 S hittel dobogja minden szív:
 Üdvözlégly drága, nagy Szentség!

Üdvözlégly, áldott légy Oltári nagy Szentség!
 Üdvözlégly Krisztus drága Teste s Vére!
 Belőled árad Jézus lángszereleme
 S malaszt forrása az emberiségre.
 Zengjen hát himnusz és örök hozsánna:
 Lobogjon égig szeretetünk lángja!
 Visszhangozza ma föld és ég:
 Üdvözlégly drága, nagy Szentség!

Kupka Gizella.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) töltsön a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Tökéletes eucharisztikus kultusz a szentmise.

I. A megszentelő kegyelem az Istennek tetsző életnek a magja és így örök boldogságunk magja is, mert belőle sarjadnak ki azok a segítő kegyelmek, melyek segítségével megérdemelhetjük a mennyországot. Amint magból sarjadnak ki a különböző fák, virágok és más növények, hasonlóan sarjadnak ki a megszentelő kegyelemből a segítő kegyelmek és ezek segítségével az igazságosság címén — megilletően (de condigno) — megérdemelt örök boldogság. A megszentelő kegyelem oly kedvessé teszi lelkünket Isten előtt, hogy kedves gyermekeinek és a mennyország örököseinek tekint minket. Ilyen szentté tesz a megszentelő kegyelem, amelyet az Úr Jézus érdemeiért először akkor kaptunk meg, amikor megkeresztelték bennünket. Isten leginkább azzal mutatta meg szeretetét öszüleink iránt is, hogy megadta nekik a megszentelő kegyelmet.

Öszüleink boldogságát a rontotta meg, hogy bűnt követtek el és azzal Isten büntetését vonták magukra. A legnagyobb büntetésük az volt, hogy elvesztették Isten megszentelő kegyelmét és így nem juthattak a mennyi boldogságra. Azt is tudjuk, hogy az első emberi bűn és büntetése minden emberre átszáll úgy, hogy mindnyájan — kivéve a szeplőtelenül fogantatott szent Szűzanyát — ezen eredeti bűnben születünk, a jó Isten haragszik reánk, mert hiányzik lelkünkől a megszentelő kegyelem. Míg a megszentelő kegyelmet meg nem szerezzük, a mennyország helyett a kárhozat örökösei vagyunk. Érezték ezt már az első emberek is és mindazok, akik az ószövetség idejében éltek s iparkodtak a haragvó Istent megengesztelni.

Mit tesz a szegény ember, ha előkelő, befolyásos nagy úr megharagudott reá? Nemcsak szép szóval kérleli, nemcsak hűséges szolgálatot ígér neki, hanem minél értékesebb ajándékokkal is kedveskedik, csak hogy megengesztelje. Így tettek Istennel már Káin és Ábel is. Ajándékokkal kedveskedtek Istennek. Miből adhattak ajándékokat? Csak abból, amit Isten adott nekik. Isten azonban semmiből teremtett mindent; ha tehát abból, amit nekünk Isten semmiből teremtett s ami az enyém, ha abból valamit egészen akarok visszaajándékozni Istennek, hogy senki másé ne lehessen, meg kell azt semmisíteni, amennyire lehet, ha lehet, el kell azt égetni. Így gondolkoztak már Káin és Ábel; azután oltárt építettek és elégették rajta az Istennek szentelt ajándékok, csak hogy megengeszteljék. Ha pedig Isten szívesen tekintett ezen engesztelő áldozataikra és segítette őket, akkor hálaáldozatokat is mutattak be, mint például Noé, vagy Melkisedek. Azért is mutattak be Istennek áldozatot, hogy imádvá dicsérik, de kérő áldozatokkal is kedveskedtek Istennek, ha valami jót akartak Tőle kérni. Áldozatot négyféle szándékkal lehet bemutatni: 1. hogy Istent imádjuk; 2. neki hálát adjunk; 3. tőle valamit kérjünk; 4. őt a magunk, valamint élő és elhunyt embertársaink bűneiért megengeszteljük.

Tudjuk, hogy az összes ószövetségi áldozatok sem tudták megnyitni az emberek előtt a mennyország kapuit, melyek az első bűn elkövetése óta bezárultak előttük, még a megtérő bűnösök számára sem, azért kellett az ószövetségben meghalt jámbor emberek lelkeinek a pokoltornácban a megváltásra várniok. Melyik áldozat tudta csak megnyitni az emberek előtt a mennyországot, melyik áldozat érdemeiért hajlandó Isten nekünk megadni a megszentelő kegyelmet a belőle kisarjadó segítő kegyelmekkel együtt? Ez a legszentebb áldozat az Isten-

ember vérontásos, kínokkal teljes keresztáldozata, váltságunknak a mennyei Atyától megkövetelt teljes ára, amilyenre mindenkor kész lenne a szentmisék helyett, ha a mennyei Atya megengedte volna. A keresztáldozattal tehát ugyanegy és Isten szemeiben éppolyan érdemszerző a szentmiseáldozat: az Úr Jézus lelkileg hozott keresztáldozata, mint márciusi számunkban törekedtem megmagyarázni. A szentmisével az Úr Jézus megújítja, megeleveníti a mennyei Atya szemei előtt s előttünk is a keresztáldozatot átváltozáskor s reánk alkalmazza annak végtelen érdemeit, amennyire csak kegyelmeivel együtt működni akarunk a többi kegyelemszerző eszközök használatában, a parancsolatok megtartásában, Isten- s ember-szeretetünk összes műveiben; nemcsak példát ad mindezekre, de bőséges kegyelmeivel rá is segít minket, ha mindenkor becsületesen — mondom —, becsületesen hallgatjuk a szentmiséket. «Imádkodj téged, Krisztus! és áldunk téged, mert szent keresztet által megváltottad a világot!» Légy áldott minden szentmiséért, mely keresztaláldod érdemeiben részesít, mely üdvözítő szereteted példaadásával üdvünk kitaró munkálására lelkesít. Te minden szentmise helyett megismételnéd a keresztáldozatot, csak hogy a kegyelem állapotában tökéletessé lehessünk.

A halálos bűn Isten oly végtelen megbántása, hogy azért csak Istenfia tudott méltó, igazságos elégtételt adni, még pedig csupán isteni személyébe fölvetett emberi természetében, mert csak mint ember tudott érettünk szenvedni és meghalni. Ezen emberi megalázódásai és szenvedései isteni személye folytán oly végtelen értékűek, hogy legkisebb szenvedése is végtelenül érdemszerző. Túláradó szeretetében azonban példájával is oktat minket, mennyire legdrágább kincse lelkünknek a megszentelő kegyelem, melyet oly drága áron szerzett meg újra nekünk, melyért számtalan legkínosabb keresztaláldóra kész lenne most is minden egyes ember érdekében. Ezt fejezi ki minden szentmise.

Tanulságos dolgot fogok elbeszélni. Egy hajót a tengeren utolért a vihar. A legveszedelmesebb pillanatban a hajóskapitány felragadja a mellette álló ötéves gyermeket, ég felé emeli és így imádkozik: «Istenem! mi bűnös emberek nem vagyunk kegyelmedre méltók, de nézd ezt az ártatlan gyermeket és érte kegyelmezz meg mindnyájunknak; ne hagyj minket elveszni a tengerben». (Szuszai.)

Hasonló dolog történik minden szentmisében. Érezzük bűnös voltunkat, mily méltatlanná tettük magunkat Isten testi-lelki kegyelmeire, az ég felé emeljük Jézust az Oltáriszentségben, hogy az a szent Test, mely a Kereszten függött, az a szent Vér, mely drága Sebeiből kiömlött, számunkra irgalomért eszedzen. Maga Istenfia a Közbenjáró érettünk, hivatkozik sebekkel borított szent Testére a kenyér színe alatt, sebeiből kiömlött Vérére a bor színe alatt s kéri a mennyei Atyát, hogy rajtunk könyörüljön. Ilyen élénken emlékezteti minden szentmise a mennyei Atyát a mi érdekünkben a keresztáldozatra, amelyet most is újra meg újra elszenvedne az Úr Jézus a szentmisék helyett, ha a mennyei Atya megengedné, mint Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, most is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt meg egyszer elszenvedni, amit szenvedett egykor az egész emberi nemért: ezen áldozatos szeretet ünnepélyes külső kifejezését szolgálja minden egyes szentmise, amely tehát az Úr Jézus lelki keresztáldozata érettünk. Akiket így szeret az édes Jézus, lehetetlen, hogy azokra ne tekintsen szívesen az irgalmas Isten. Az igazi katolikus úgy van a szentmisén, mintha a Kereszt alatt állana, amelyen haldoklik és meghal érettünk az emberré lett Istenfia. Nincs ennél hatalmasabb könyörgés, nincs szentebb áldozat. A szentmise a legtökéletesebb hálaadó, engesztelő, kérő és imádvá dicsérő áldozat.

Hogyne adná meg nekünk Isten a bűnbánat kegyelmét, a jóban való kitar-

tást, az örök életre szükséges testi-lelki javakat, ha a szentmisében maga Istenfia áldozza fel magát érettünk. A becsületes szentmishallgatás minden kegyelemnek kiapadhatatlan forrása, amely Krisztus Urunk igazi követőivé alakíthat át minket. Fogadjuk meg erősen, hogy hűségesen fogunk eleget tenni Egyházunk második parancsolatának: legalább is minden vasárnap és ünnepen becsületesen — mondom — becsületesen hallgatunk szentmisét. Mit tegyünk legalább a szentmise főrészeinél, hogy szentmishallgatásunk becsületes legyen, erről lesz szó a második részletben.

II. Milyen világraszóló esemény volt az, ami az utolsó vacsora után, másnap történt. Az Úr Jézust súlyos kereszttel a vállán kivették a Kálvária-hegyre, ott kezeibe s lábaiba nagy szegeket vertek s így szegezték fel a keresztfára nagy-pénteken délben. És Jézusnak drága vére folyva folyt a föld színére. Mikor aztán szent vére kifolyt szent testéből, meghalt. Három óra hosszat függött a keresztben iszonyú kínokat szenvedve és utoljára így kiáltott fel: «Atyám! kezeidbe ajánlom lelkemet». Azután meghajtotta fejét s kiadta lelkét. Az Úr Jézus eltúrte, hogy a gonoszok vérontásos kereszthalállal kivégezzék, mert áldozatul akarta magát adni a kereszt oltárán, csak hogy újra megszerezze nekünk a megszentelő kegyelmet, hogy mi újra Isten kedves gyermekei és a mennyország örökösei lehessünk. Ezt az áldozatot újítja meg, eleveníti meg a szentmise legfontosabb főrésze, az átváltozás. A miséző pap megszentelő szavaira: «Ez az én testem, mely (áldozatul) érettetek adatik», «ez az én vérem, mely értetek kiontatik», e szavakra — mondom — a kenyér csak Krisztus testévé, a bor pedig csak vérévé változik s csupán *kísérőleg* (per concomitantiam, az együvé tartozás elvénél fogva) van ott jelen egészen és élve, hogy mindhalálig tartó engedelmességét értünk újra meg újra feláldozza. A megszentelő, vagyis az átváltozató szavak az Úr szent testét és véréét állagilag elkülönítik egymástól kereszthalálának titokzatos jelképzése végett. A megszentelő szavak tehát az Úr Jézust titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezik annak jeléül, hogy a szentmisék helyett újra meg újra szívesebben elszenvedné érettünk a legkínosabb kereszthalált, ha a mennyei Atya másképp nem rendelte volna. A miséző papok átváltozató szavai által Istennek tetsző áldozatul úgy áldozza fel önmagát az Úr Jézus, amint a mennyei Atya öröktől fogva elhatározta. A szentmiseáldozat lényege kizárólag a kettős megszentelésben, a konszekrációban van (a szentáldozás pedig kiegészítő főrésze, mert csak ettől lehet a szentmise lelkihasználásra teljesen tökéletes, mert megszentülésünket csúcsteljesítménnyé fokozhatja a gyakori méltó szentáldozás).

A szentmise ezen legszentebb részére, az átváltozásra, a konszekrációra illő módon kell készülnünk. Nevezetesen illő módon kell előkészíteni a kenyeret és a bort, melyekből átváltozáskor Krisztus teste és vére lesz s illő módon kell azokat felajánlani a jó Istennek. Erre szolgál a szentmise első főrésze, a felajánlás. Mikor a pap leveszi a kehelyről a takarót, a ministráló fiú először csenget és odahozza a bort meg a vizet. A borhoz kevés vizet önt a pap, mint Jézus is tette az utolsó vacsorán. A tiszta búzalisztból készült, vékony kovászatlan kenyérnek, vagyis az ostyának felajánlása után a kehelyben lévő bort is felajánlja a pap Istennek, kéri, hogy fogadja kegyelmesen a szent áldozati adományokat. Ilyenkor ajánljuk fel mi is szentmishallgatásunkat bizonyos tisztességes szándéokra akár magunk, akár más élők, vagy elhunytak érdekében. Azután szép imádságok és szent cselekmények után következik a szentmise második főrésze, az átváltozás, a kettős megszentelés, a konszekráció, mely után azonnal kettős Úrfelmutatás van, először a kenyér színe alatt, másodszer pedig a bor színe alatt is. Végre a legjobb imádságok és öt térdhajítás után jön a szentmise harmadik főrésze,

a szentáldozás. Az Úr Jézus is az utolsó vacsorán 1. följánlotta a kenyeret és a bort a mennyei Atyának; 2. átváltoztatta azt szent testévé és vérévé; 3. áldozásra odanyújtotta tanítványainak. A szentmisének is három főrésze van: 1. a felajánlás; 2. az átváltozás; 3. az áldozás.

Lelkünk minden figyelmével forduljunk az Eucharisztia felé! Legyen szívünk boldog otthona a tabernákulum!

Midőn a pap átváltozáskor Jézus szavaival átváltoztatja a kenyeret és a bort az Úr szent testévé és vérévé s mindjárt fölmutatja, mi ilyenkor térdreborulva imádjuk az éretünk számtalan kereszthalálra kész Úr Jézust e szavakkal: «Édes Jézus, neked élek; édes Jézus, neked halok; élve-halva tied vagyok. Én Úram és én Istenem!» Akkor is, mikor a kenyér, akkor is, mikor a bor színe alatt felmutat-

ják. Áldozáskor pedig legalább lelki áldozást végezzünk, amivel azt kérjük Jézustól, hogy Vele minél tökéletesebb szeretettel akarjunk egyesülni. Az Úrfelmutatást követő harmadik térdhajtása után a papnak, vagyis a «Pater noster . . .» után a lelki áldozás így végezhető: «Édes Jézusom! hiszem, hogy itt az Oltáriszentségben áldozatul és lelkünk eledelül egészen és élve jelen vagy, látsz engem és hallasz engem az Oltáriszentségből. Remélek irgalmas Szívedben. Minden fölött szeretlek és főleg azért bánom minden bűneimet, mert azokkal Téged, végtelenül jó és szeretetreméltó Istenemet megbántottalak. Bárcsak sohasem vétkeztem volna. Erősen fogadom, hogy többé nem vétkezem és a bűnre vezető alkalmat elkerülöm. Segíts engem, Jézusom! hogy havonta gyónó és gyakrabban áldozó hűséges híved legyek. Ime, az Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit; Uram! nem vagyok méltó, hogy szívem hajlékába bejőjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem». Így háromszor mondjuk a végét: «Uram! nem vagyok méltó . . . stb. A misézó pap is így imádkozik, amikor áldozásra csengetnek. A szentmise főrészeire csengetéssel szokták a jelenlevőket figyelmeztetni.

A szentmise főrészei előtt előkészítő részek vannak, melyek legfontosabbika az evangélium. A főrészek után pedig befejező részletek következnek, ezek között az áldás, melyet keresztvetéssel fogadunk.

A szentmiseáldozat tudja velünk megértetni Megváltónk irántunk való végtelen szeretetét s iránta a legáldozatosabb viszonzszeretetre tud ránevelni, hogy a mi isten- és emberszeretetünk a köz javára is a legtökéletesebb legyen. A szentmiseáldozatban való részvételünk tökéletes eucharisztikus kultusz lesz, ha bennünk az Úr Jézus ezt a viszonzszereteten alapuló eucharisztikus lelkületet eléri. Ez az igazi hálaadás az Úr Jézus minden szeretetéért.

«Szeretlél engemet, szeretlek Tégedet, én Jézusom! Te megváltál, értem haltál, kínokat szenvedtél, keresztfán függöttél, én Jézusom!

Ha pokol nem volna, mennyország elmúlna, én Jézusom! Szeretnélek, kedvelnélek, mert Te csak egyedül jó vagy mindenestül, én Jézusom!»

A szentmiseáldozat Egyházunk egész életének a központi lendítő ereje, a szíve. Szeressük, nagyon szeressük a szentmisét!

Juhász Béla.

Veszprémben június 20-án a Szent Jobb odaérkezésének napján országos oltáregyesületi napot rendezünk a veszprémi Oltáregyesület vezetőségével egyetértésben. Veszprém Boldog Gizella királynénak, Szent István király feleségének a városa. Még egészen megvanak a királyné templomának falai. Oda fogjuk kísérni a székesegyházból a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Dél-előtt a Szent Jobb megérkezése előtt

díszgyűlést tartunk a veszprémi színházban. Ugyanakkor a veszprémi Oltáregyesület is kiállítást rendez. Az oltáregyesületi napon filléres vonat indul Budapestről Veszprémbe. Bővebbet a júniusi számban! Jelentkezéseket már most elfogad a központi iroda (Budapest, IX., Üllői-út 77.). Szeretnők, ha Budapestet legalább 500 tagú csoport képviselné a veszprémi országos oltáregyesületi napon.

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisztianak nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

† IMASZÁNDÉKUNK †

A kongresszus lelki sikere.

Fényes nagy ünnepek, nagy emberáradat és egyháznagyok sokasága (20 bíboros, 71 érsek, 227 püspök, 3000 pap!) hódolatának és imáadásának tárgya lesz a szegény, fehér ostyaként látszó szentségi Jézus a mi világkongresszusunkon. Milyen ellentét a titokzatos, látszólag a hangtalan élettelenység és önmagának a legkisebb érvényesülést sem követelő szentségi jelenlét és az Úr megdicsőült embersége, kimondhatatlan érdemei, Istensége és kegyelmekben való gazdagsága között! Hogy ki van itt hangsúlyozva, hogy nem a külsőség, de a bensőség, a lelkiség a fontos!

Ne értsük félre ezt a kihangsúlyozást! Teljesen megfelelőnek, méltónak és szükségesnek tartjuk, hogy a világkongresszus olyan nagyszerű ünnepek külsőségei között folyjon le, amilyen még senkinek sem készítettek. Hiszen Krisztus Királynak szól. Ő pedig Istenember! Mindnyájunk Megváltója! Mindnyájunk Birája! Mindnyájunk örök boldogságának kimeríthetetlen forrása. A földön minden csak a legfelsőbb fokú tökéletességben felel meg Neki! Olyan nagyszerű, olyan szépséges, olyan fényes legyen külsőségekben a kongresszus, amilyen csak lehet.

De mindez csak akkor igazi, ha lelkiség van mögötte! Ha ez a külső tényleg a lélek hitének, szeretetének hódolatos megnyilatkozása! Ez a fontos! Ezért tett meg a kongresszusi bizottság mindent a lelkek előkészítésére. Az eucharisztikus missziók, három- és nyolcnapos lelkigyakorlatok a lelkek mezején ugart törtek, szántottak, vetettek, gyomláltak és palántáltak, hogy a «májusi kikelet» fehér napja virágba boríthassa a «tájat». A lelkeket, az emberi bensőt! Oly sok földi lélektelenség és vérszegény lelkiség kicsinyességei után jöhessen a «bősége-sebb élet», amely bentről, a lélekből forrászik.

Amint az eucharisztikus élet gyenge palántáit lelkileg magunk előtt látjuk, nem érezzük-e mi — öreg törzsek — hogy mit kell tennünk? Nem érezzük-e kötelességünket, hogy ezek felé a palánták felé a leggyengédebb szeretet lelkiségével kell fordulnunk? Széltől erőnkkel beárnyékoljunk, hidegtől lelkesedésünk világitó melegségével oltalmazunk és az elhervadáستól imádságunk kegyelem-harमतot, «májusi meleg esőt» kieszközlő könyörgésével kell megóvnunk?!

Oltáregyesületek! A szentségi Jézus számít reátok! Most mutassátok meg Iránta hálátokat a hivatásért, melyet Tőle kaptatok, mikor annak állandó gyakorlására juthathattok az Oltáregyesületben, ami másoknak csak most jut el a lelkéhez, a kongresszus alatt. Újításotok meg magatokban az eucharisztikus szellemet: A legméltóságosabb Oltáriszentség titka élő hit világosságában ragyogjon előttek, buzgóságtok fokozódjék a lelki fiatalság életerős lelkesedésévé, hordozzátok Jézust a szívetek gyengéd szeretete karjain és «dajkáljátok» meg Mária gyengédségének minden kedvességével. S azután imádkozzatok, hogy az Úr «mutassa meg irtalmasságát», «fordítsa a világ felé az Ő orcáját», «legyen könyörületes», «osszon kegyelmeket a kongresszus alatt» és «adjon békességet», az Ő szent békéjét köszöntse bele a világba, amely Nélküle úgysem tud megbékélni.

Mérhetetlen nagy dologról van szó! Ennek megfelelően imádkozunk Testvérek!

Teljes búcsúk: Május 5-én, 6-án és 26-án az imáadási óra és a havi összejövetel napján, egy tetszésszerű napon és az eucharisztikus világkongresszus alkalmával.

Aldassék végnélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Szűz Mária és az Oltáriszentség.

A krisztuselőtti zsidó nők, főleg a fiatal anyák, mind azt hitték, hogy tőlük, az ő családjukból fog megszületni az ígért Megváltó, a váravárt Messiás. Hogyne, hisz nagy dicsőség lett volna ez a család számára, nagy kitüntetés, különös kegy a nő részére!

Szűz Mária is várta az Eljövendőt, — várta csendes imába elmerülve, — de nem a dicsőségért, nem azért, hogy esetleg ő lehessen az a boldog választott, ami után majdnem minden zsidó nő vágyakozott, — ő erre nem gondolt, sokkal szerényebb volt, mintsem hogy erre gondolhatott volna, hanem vágyakozott eljövetele után azért, hogy Őt leborulva imádhassa, hogy Neki szolgálhasson! Ő az «ancilla Domini, az Úr szolgáló leánya» akart lenni!

Ez a szent Szűznek adventi élete volt!

A jó Szűzanyának az a 33 éve, amit Jézussal együtt töltött el: krisztusi élet volt, — mert Vele, mert Érte élt! Övé, az ő drága Szent Fiáé volt minden gondolata, éjjele, nappala, szíve vágya, minden dobbanása, Érte tett mindent, Érte és az emberek üdvösségéért, — segíteni akarta az ő Szent Fiát, támogatni akarta Őt az ő megváltó munkájában!

Megváltó élet, krisztusi élet volt ez!

De milyen volt a Boldogságos szent Szűz életének harmadik szakasza, melyet «Jézus nélkül» kellett leélnie Szent Fiának dicsőséges mennybemenetele után?!

Milyen volt az ő eucharisztikus élete?!

Melyik szebb, értékesebb, melyik mélyebb, tartalmasabb?

Szűz Mária adventi élete érdemszerzőbb volt, mert alázatos hittel elfogadta azt, amit a próféták ígértek, jövendöltek, — vágyott az után, Akit az Úr kinyilatkoztatott.

Krisztusi élete boldogabb volt, mert bírta Azt, Akit a próféták szerettek volna látni, Akit a királyok akartak hallani, — ölében tarthatta Azt, Akinek megszületését angyalok hirdették a félénk pásztoroknak Akit Bölcsök imádtak, Aki előtt az egész világ hódolt, Akit a népek Királyuknak választanak!

De eucharisztikus élete hasznosabb volt számunkra, mert közelebb áll vele a mi életünkhöz: utánozhatjuk ezt a példát, ezt az életet!

Szűz Mária élete eucharisztikus volt, vagyis hálaadó! Megköszönte a jó Istennek azokban az «elhagyatott», csendes percekben azt a sok kegyelmet, melyekkel őt elárasztotta, főleg azt a legnagyobbat, mellyel Teremtője anyjává tette.

Ő mindent nagy kegyelemnek vett, — a legkisebb, a legparányibb dolgokat is, — és mindezért a leghálásabb volt!

Mennyi mindent kellene nekünk is megköszönnünk, mily nagy kegyelmekért kellene hálásaknak lennünk!

Kétségkívül egyik legnagyobb kegyelem számunkra az, hogy keresztények vagyunk, hogy katolikusoknak születhettünk, hogy az Egyház a mi földi, hogy Szűz Mária a mi mennyei anyánk! És ezek mellett mennyi kegyelemben részesültünk, — ki tudná megmondani?! Mennyi mindenért kell hálát adnunk?!

Milyen legyen a mi hálaadásunk, milyen a mi eucharisztikus életünk?!

Legyen olyan, mint volt a Boldogságos Szűzé!

Nem zúgolódott azért, hogy egyedül, szent Fia nélkül kellett maradnia, — végezte mindennapi munkáját: de szíve Istené volt, lelke égiekkel töltekezett! A világban volt, de nem volt a világé, nem volt a világéért: Jézusé volt; Jézusért, az Ő dicsőségéért élt: addig, ameddig Ő akarta, úgy, ahogyan Ő rendelte!

Akkor vagyunk mi is igazi adoráló, eucharisztikus lelkek, ha Isten akaratában megnyugodva végezzük napi kötelességeinket, ha zúgolódás nélkül visszük az élet keresztjét, Jézus szent Keresztjét! Azért rakja azt vállainkra, hogy itt a Földön leróhassuk büntetés-adósságunkat. Ő, adjunk ezért hálát mindennap!

Ha ezt megtesszük, méltóképpen követjük az eucharisztikus életű Boldogságos szent Szűzet!

Miklósi László.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunk megnyitása nem ápr. 28-án, hanem 30-án délután lesz. A bíboros hercegprímás úr Őeminenciája volt kegyes vállalni a kiállítás megnyitását, melyen vitéz nagybányai *Horthy Miklósné* Őfőméltósága, az eucharisztikus világkongresszus fővédőnöke is megjelenik. Május 1. és 2-án lesz nyitva kiállításunk, amely az idén különösen gazdag anyaggal lép a nyilvánosság elé. Ott lesz a pápa Őszentsége számára sárközi népművészettel készült kazula, a mezőkövesdi matyó munkával ékes mennyezet és a kongresszusi nagy monstrancia is.

Május 2. Virgo Reparatrix ünnepe. Az Örökimádás-templomban reggel 9 órakor ünnepélyes szentmise;

délután szentbeszédet mond *dr. Mátrai Gyula* társulati igazgató és utána ünnepi áldás, melyet *Angelo Rotta* érsek, a pápai nuncius ad a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. A társulati tagok e napon bárhol teljes búcsút nyerhetnek és rajtuk kívül bármely hívő is, ha az Örökimádás-templomot (IX., Üllői-út 75—77.) május 1-én este $\frac{1}{4}$ 6 órától május 2-án este 6 óráig meglátogatja. A társulati tagok egyetlen kötelessége, hogy a Boldogságos Szűzzel való lelki egyesülésben ajánlják fel Istennek engesztelésüket. Beiratkozni lehet az oltáregyesületi irodában, Budapest, IX., Üllői-út 77. Mária Reparatrix szellemében készül az Örökimádás hívő serege a világkongresszusra is, azért lesz

a májusi ájtatosságok szentbeszédeinek (május 1—22-ig minden nap délután 5 óra 15 perckor ötperces) vezérgondolata *«Máriával a kongresszus felé!»*

Az Oltáregyesület tagjai a kongresszuson a többi egyesületek számára megállapítandó módon vesznek részt, mert amikor e sorokat írjuk, a bizottság még nem tud végleges választ adni. Ha változás nem lesz, akkor a «szárazföldi» körmenet menetében a központi zászló után sorakoznak a budapesti fiókok zászlai és képviselői (4—5 tag). A többi tagok a megváltott ülohelyeiket foglalják el. Jegyeket a Központ nem ad. Azért ment felszólítás minden elnöknőnek, hogy a tagok jegyigénylését a kongresszusi női bizottságnál március 28-ig jelentse be. Akik bejelentették — az egyforma árú jegyekkel — egy csoportba kerülnek. Mindenki tűzze ki az oltáregyesületi nagyjelvényt és a körmeneten és a többi ünnepségen magyaros díszítésű *sötét ruhában* legyen.

Adományok az eucharisztikus kongresszusra szükséges egyházi ruhákra. *Mária Jozefa főhercegnő*, magyar királyi hercegnő: 1 oltárterítő recés csipkével, kézimunka; *Pallavicini Crescence ögrófné*: egy hímmzett palla; Nürnberg Ilona: 3 méter hosszú oltárterítő; Kupka Izabella: 2 ciboriumköpenyke hímmzése; özv. Makovicska Ottóné: horgolt csipke karingre; Szilvási Gyuláné, Hatvan: horgolt csipke 2 karingre és 1 oltárterítőre; Csákvári Oltáregyesület: 3 alba, 2 karing, 6 purificatorium, 3 korporálé, 4 stólavédő; *Esterházy Mary grófnő*, orsz. elnöknő: 4 miseruha, 1 karing, 18 kéztörölő; gróf Esterházy Móriczné: 2 tüllescipke, 12 stólavédő és kölcsönbe 12 korporálé és 12 purificatorium; Weiss Vilmosné, oltáregyesületi elnöknő, Győr: 24 vállkendő, 24 korporálé, 24 palla, 24 purificatorium, 24 lavabo; Kőszegről báró Babarczy Ilona oltáregyesületi elnöknő: 1 karing, 3 ministráns-ing, 1 oltárterítő, 3 antependium, 6 korporálé, 6 purifica-

torium, 6 lavabó, 8 velumvédő, 22 stólavédő, 18 kivarrt stólavédő, 26 palla; özv. Lafrankó Károlyné: 2 pár ámpolna tálcával.

Munkát vállaltak a budapesti központi Oltáregyesülettől. A soproni Oltáregyesület dr. Bűrchner László prépost, igazgató új ajánlatára, és pedig: 14 miseruha hímmzését és varrását, 12 alba aljának kivarrását, 50 korporálé varrását. Mindezek a tárgyak a soproni Szent Orsolya-rendi zárdában készültek a legnagyobb gonddal és szeretettel. — Főtiszt. Kardoss Béla plébános úr 50 lavabot és 20 purificatoriumot varratott meg a leányakkal. — Hainrikffy Sarolta (Pusztahidvégen) 3 alba varrását, 12 betegl. korporálét, egy csipke horgoltatását; ajándékba adott két recés csipkét. — A tarnamérai Szívárdisták kölcsönbe küldtek a kongresszusra 15 lavabot. — Notre Dame zárda (Zalaegerszeg) purificatoriumokat, korporálékat stb. — A Pongrácz-úti Oltáregyesület készített 2 fehér oltárterítőt, 3 fehér, 2 piros kazulát, 7 alfafodrot, 46 vállkendőt, 56 pallát, 18 kéztörölőt, 10 ministráns-ruhát, 1 thabort.

A kongresszusi kelyhekre adományoztak: Soroksári-úti egyházközség 80 P, P. Jeney Rafael plébános-helyettes (Vasvár) 80 P, Dugonich-utcai leányiskola Szívárdája 80 P, Józsefvárosi Oltáregyesület 80 P.

Az Örökimádás tornya javítására: Artmann Rókus 2 P, Artmann István 2 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, Hála imameghallgatásért dr. P. V. 30 P.

Ministránsruha-akciónkban (a kongresszusra szükséges 600 drb-ból lehet rendelni piros gyapjúkazánból 1 drb szoknya 90 cm, 24 P, 1 drb karing klöpli-csipkével 9 P) még mindig lehet résztvenni. Eddig fizettek és rendeltek: 39 ministráns-ruhát és 54 ministráns-inget. Igérték 6 ministráns-ruhát és 6 ministráns-inget. — Aki ilyen részvétellel segíteni akarja a bizottság gondját, az oltáregyesületi irodába küldje az érte

járó összeget. Kongresszus után megkapja a ruhát és jót is tett vele.

Toronyjavításra április 18-ig begyűlt teljes összeg: A restaurálásból maradt 3943. 63 P, 1938 januárban begyűlt 43.80 P, februárban 81.27 P, márciusban 153.63 P, összesen 4222.33 P.

Erénygyakorlatos búza összejött április 12-ig 1870 kg (20 zsák), liszt (érte) helyébe 1020 kg (12 zsák).

Sárgaviasz a kongresszusi gyertyákra: eddig begyűlt 63 kg 780 gr. Máriabesnyőn öntik meg gyertyának.

Gyéressy Ágoston pálos atya tollából *«Uram, nem vagyok méltó»* címen a *Szent István-Társulat* kiadásában jelent meg igen kedves formában rövidke elmélkedéseket tartalmazó 181 lap terjedelmű könyvecske. Az első rész a Szentírás legszebb eucharisztikus előképeit hozza, a másodikban a vásár- és ünnepnapok szentmiséinek «áldozási» gondolatait, a harmadikban pedig Aquinó nagy szentjének utolérhetetlen szépségű eucharisztikus himnuszát veszi elmélkedési témául. Igen nagy szolgálatot tehet e munka azoknak, akik napi áldozók lévén, szentáldozásaikba mindig több életet akarnak belevinni s az Úr Jézussal szorosabb és állandóbb kapcsolatba akarnak jutni.

Máriával a kongresszus felé! Ez a témája az Örökimádás-templom ötperces májusi szentbeszédeinek, melyeket (május 21-ig bezárólag) naponta $\frac{1}{4}$ órákor mondanak: dr. *Mátrai Gyula* lelkész, *Kanyó István* kisegítő lelkész, *Varga József* káplán. Az első beszéd május 1-én lesz. Utána ünnepi vesperás, dr. *Tiefenthaler József* pápai kamarás, igazgató celebrálásával.

A Budapesti «Szent Család Plébánia Oltáregyesületé»-nek jelentése.

1937 május 2-án volt az Oltáregylet tagjainak ünnepélyes felavatása.

A bensőséges szép szertartáson közreműködtek az Oltáregyletek Orszá-

gos Központjának ügyv. igazgatója, főtisztelendő dr. *Mátrai Gyula*, főtiszt. *Sármány Ferenc* plébános és főtiszt. dr. *Meszlényi Mihály*, a Szent Család egyházközség Oltáregyletének helyi igazgatója. A 100 tagot számláló egyesület nagy meghatottsággal vett részt a lélekemelő ünnepségen. Az érmék megáldása után szentbeszéddel méltatta a nap jelentőségét főtiszt. dr. *Mátrai Gyula* közp. oltáregyesületi igazgató, utána főtiszt. *Sármány Ferenc* plébános személyesen adta át a tagoknak a megáldott érméket.

Októberben ünnepélyes *Veni Sancte* volt, melyet főtiszt. *Sármány Ferenc* plébános tartott, utána a szentév első egyesületi órája következett, melyen a főtiszt. Plébános úr méltatta a szentév jelentőségét és munkára szólította fel az áldozatos lelkű oltáregyesületi tagokat. Lelkes hangulat támadt a nagyhatású beszéd nyomán, utána főtiszt. dr. *Meszlényi Mihály*, az Oltáregyesület helyi igazgatója, majd az egyesület elnöknője, *Csermendy Elemérné* összefogásra és a szentségi ÚrJézus szeretetére buzdította a tagokat. Lelkes munka indult, amelyen elhatározták 110 drb kehelytörő, 100 drb kéztörő, 32 drb vállkendő, 12 stólavédő, 9 alba, 6 palla és korporálé, 2 drb ministránsruha és 1 karing készítését. A tagok gyűjtés útján 10 pengőzt adományoztak, a szentév alkalmából a pápának ajándékozandó kazula költségeinek a fedezésére.

A tisztkart a következőképpen újjították meg, főtiszt. dr. *Meszlényi Mihály* helyi igazgató elnöklésével: Elnöknő *Csermendy Elemérné*, alelnöknő dr. *Brenner Ferencné*, munkaközvetítőnő *Szebeni Antalné*, titkárnő *Koller Anna*.

Az Örökimádás áprilisi számában, a 73. lapon tévesen lett kinyomva: *Szegedy Maszák Aladárné*, mert a csipke adományozója *Szegedy Maszák Tihamérmé* volt, a sógornője és volt IX. ker., ferencvárosi elnöknő.

A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus vázlatos programja. Budapest, 1938 május 22—29.

Május 22. Vasárnap 8 óra: A magyar kir. állami rendőrség közös szentáldozása. — **17 óra:** Előkészítő nagygyűlés az Ünnepi Csarnokban (Iparcsarnok).

Május 23. Hétfő délelőtt: A Pápai Bíboros Legátus érkezése. Szentséglátogatás a Koronázó Főtemplomban, ahol a Legátust a magyar Püspöki kar s a budapesti papság várja.

Május 24. Kedd 11 óra: A kongresszussal kapcsolatos kiállítások megnyitása. — **16 óra:** A nemzetközi irodalmi élet hódolata az Oltárszentség előtt, a pesti Vigadóban. — **18 óra:** Üdvözlő est az Ünnepi Csarnokban. A kormány és a főváros üdvözlöi a Bíboros Legátust és a vendégeket. Rövid művészi program a Legátus üdvözlésére az ifjúság bevonásával.

Május 25. Szerda 8 óra: Szentmise a Szent István-Bazilikában az Állandó Bizottság tagjainak részvételével a kongresszus résztvevőit s azokért, akik a világ minden részén csatlakoznak hozzá. — **18 óra:** **A kongresszus ünnepélyes megnyitása** a Hősök-terén. (A pápai bulla felolvasása. Serédi bíboros-hercegprímás szózata. Heylen püspöknek, az Állandó Bizottság elnökének megnyitó szózata, a Legátus szózata. Kongresszusi himnusz.)

Május 26. Áldozócsütörtök 9 óra: **Ifjúsági szentmise** a Hősök-terén s az ifjúság és az első zarándokcsoport **közös szentáldozása.** — **11.30 óra:** Papi eucharisztikus gyűlés a Bazilikában. Ugyanezen időben a kongresszus résztvevői templomaikban imádkoznak a papságért. — **16 óra:** **Első nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — **20 óra:** **Eucharisztikus hajókörmönet a Dunán.** — **23 óra:** Szentóra az Örökimádás templomban.

Május 27. Péntek 7 óra: A résztvevő nemzetek szentmiséje és szentáldozása kijelölt templomaikban. — **8 óra:** **A magyar kir. honvédség és a frontharcosok közös szentáldozása** a Hősök-terén. — **11.30 óra:** A külföldi nemzetek gyűlései s a magyar szakosztályok gyűlései. — **16 óra:** **Második nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — **22.45 óra:** **Férfiak éjjeli szentsegítmádása** a Hősök-terén. — **24 óra:** **Éjféli mise és a férfiak közös szentáldozása** a Hősök-terén.

Május 28. Szombat 7 óra: Ajtatósságok az egyes nemzeti templomokban a misszióért. — **8 óra:** Keleti szertartású ünnepi szentmisék a kereszténység újraegyesüléséért. — **11.30 óra:** Külföldi nemzetek gyűlései és a magyar szakosztályok gyűlései. — **16 óra:** **Harmadik nyilvános gyűlés** az Ünnepi Csarnokban. — **Este:** Vallásos tárgyú előadások a színházakban Eucharisztikus hangversenyek.

Május 29. Vasárnap 9 óra: **Legátusi ünnepi szentmise és közös szentáldozás** a Hősök-terén. — **16 óra:** **Eucharisztikus körmenet** a Bazilikától a Hősök-terére. — A kongresszus **ünnepélyes bezárása.** A Hercegprímás köszönő szózata. A Legátus zárószózata. Engesztelő ima. A nemzetek csatlakozása az engeszteléshez rádióan. A Szentséges Atya esetleges rádiószózata. Te Deum és szentégi áldás.)

Május 30. Hétfő 9 óra: Szentmise a Szent Jobb jelenlétében az Országház előtt, utána **Szent Jobb-körmenet** az Andrásy-úton.

Máj. 31. Kedd. Zarándoklás Esztergomba Szent István egykori palotájához.

Június 1. Szerda. Zarándoklás Székesfehérvárra.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.